

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1218/2567

นาย ธ.ผู้ร้อง นางสาว ณ.ผู้คัดค้าน

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1567, ป.พ.พ. มาตรา 7, ป.พ.พ. มาตรา 1564

ย่อ / หลักกฎหมาย

ข้อเท็จจริงปรากฏตามทางนำสืบของผู้ร้อง ซึ่งผู้คัดค้านมิได้โต้แย้งให้เห็นเป็นอย่างอื่นว่าบุตรผู้เยาว์ได้ย้ายมาอยู่อาศัยกับผู้ร้องเป็นการถาวรตั้งแต่วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2563 จนถึงปัจจุบัน ดังนั้นแม้ในหนังสือข้อตกลงหย่า ข้อ 1.2 ระบุว่า ฝ่ายชายยินยอมให้ค่าเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์เดือนละ 20,000 บาท นับแต่วันหย่า โดยจะแบ่งจ่ายเป็นรายอาทิตย์ทั้งนี้ไม่เกิน 20,000 บาท ต่อเดือน โดยโอนเข้าบัญชีฝ่ายหญิงทุกครั้ง... ก็ตาม แต่เหตุที่ตกลงเช่นนั้นก็เนื่องมาจากขณะนั้นบุตรผู้เยาว์พักอาศัยอยู่กับผู้คัดค้านโดยผู้คัดค้านเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองบุตรผู้เยาว์แต่เพียงผู้เดียว ซึ่งเมื่อปรากฏว่าข้อเท็จจริงได้เปลี่ยนแปลงไปโดยบุตรผู้เยาว์ได้ย้ายมาอยู่อาศัยกับผู้ร้อง ตั้งแต่วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2563 จนถึงปัจจุบัน และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับบุตรผู้เยาว์ ผู้ร้องเป็นผู้ชำระทั้งสิ้น ทั้งผู้คัดค้านก็ไม่ได้นำสืบให้เห็นว่าตั้งแต่บุตรผู้เยาว์ย้ายมาพักอาศัยกับผู้ร้องแล้วผู้คัดค้านได้ใช้จ่ายสิ่งใดที่เกี่ยวกับบุตรผู้เยาว์ไปบ้าง ดังนั้น หากให้ผู้ร้องต้องชำระเงินให้แก่ผู้คัดค้านตามข้อตกลงหย่าในข้อ 1.2 อีก ก็เท่ากับว่าผู้ร้องต้องชำระเงินเพิ่มจากที่ตกลงกันไว้ ซึ่งผิดไปจากเจตนารมณ์ของคู่สัญญาที่ประสงค์จะให้ข้อตกลงหย่าในข้อ 1.2 เป็นไปเพื่อการเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์อย่างแท้จริง

คำพิพากษา

ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งเปลี่ยนตัวผู้ใช้อำนาจปกครองให้ผู้ร้องเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองบุตรผู้เยาว์แต่เพียงผู้เดียว และให้บุตรผู้เยาว์มาอยู่อาศัยกับผู้ร้องโดยผู้ร้องไม่ต้องชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์เดือนละ 20,000 บาท ให้แก่ผู้คัดค้านอีกต่อไป กับบังคับให้ผู้คัดค้านชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์เดือนละ 20,000 บาท แก่ผู้ร้อง และให้ผู้คัดค้านคืนบ้านดิ เออร์เบิร์น แก่ผู้ร้องเพื่อให้ผู้ร้องกับบุตรผู้เยาว์ได้อยู่อาศัยต่อไป ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านและฟ้องแย้งขอให้ยกคำร้องขอและบังคับให้ผู้ร้องชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ 475,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินจำนวนดังกล่าวนับแต่วันฟ้องแย้งเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้คัดค้าน กับให้ผู้ร้องชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์อีกเดือนละ 20,000 บาท แก่ผู้คัดค้าน นับแต่วันฟ้องแย้งเป็นต้นไปจนกว่าบุตรผู้เยาว์จะสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือมีงานทำ ผู้ร้องให้การแก้ฟ้องแย้งขอให้ยกฟ้องแย้ง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าให้ผู้ร้องกับผู้คัดค้านเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองเด็กชาย ป. บุตรผู้เยาว์ร่วมกัน โดยให้ผู้ร้องเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองเฉพาะในส่วนการกำหนดที่อยู่ของบุตรผู้เยาว์เพียงผู้เดียวตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1567 (1) และให้ผู้คัดค้านมีสิทธิติดต่อยื่นมเยียนบุตรผู้เยาว์กับรับบุตรผู้เยาว์ไปดูแลในวันหยุดราชการตามควรแก่พฤติการณ์ตามมาตรา 1584/1 ทั้งนี้ ตามความยินยอมของบุตรผู้เยาว์ และให้ผู้คัดค้านชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์เดือนละ 10,000 บาท แก่ผู้ร้อง นับแต่วันที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา (ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาวันที่ 15 พฤศจิกายน 2564) เป็นต้นไปจนกว่าบุตรผู้เยาว์จะบรรลุนิติภาวะ กับให้ผู้ร้องชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ 49,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินจำนวนดังกล่าว นับแต่วันฟ้องแย้ง (ฟ้องแย้งวันที่ 14

กันยายน 2563) เป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้คัดค้าน ทั้งนี้ อัตราดอกเบี้ยให้ปรับเปลี่ยนลดลงหรือเพิ่มขึ้นตามพระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามคำขอท้ายฟ้องแย้ง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ผู้คัดค้านอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวพิพากษาแก้เป็นว่า ให้ผู้คัดค้านชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูเด็กชาย ป. บุตรผู้เยาว์ เดือนละ 5,000 บาท แก่ผู้ร้อง นับแต่วันที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา (ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาวันที่ 15 พฤศจิกายน 2564) เป็นต้นไปจนกว่าบุตรผู้เยาว์จะบรรลุนิติภาวะ และให้ผู้ร้องชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ที่ค้างชำระแก่ผู้คัดค้าน 542,740 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินจำนวน 262,740 บาท นับแต่วันฟ้องแย้ง (ฟ้องแย้งวันที่ 14 กันยายน 2563) เป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปีหรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้คัดค้าน แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามคำขอท้ายฟ้องแย้ง นอกจากนี้ที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ ผู้ร้องและผู้คัดค้านฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีเยาวชนและครอบครัววินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ผู้ร้องกับผู้คัดค้านเคยจดทะเบียนสมรสกัน เมื่อวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2550 มีบุตรด้วยกัน 1 คน คือ เด็กชาย ป. เกิดเมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2550 ต่อมาวันที่ 1 มิถุนายน 2561 ผู้ร้องกับผู้คัดค้านจดทะเบียนการหย่ากันโดยทำหนังสือข้อตกลงหย่า โดยให้ผู้คัดค้านเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองบุตรผู้เยาว์แต่เพียงผู้เดียว และผู้ร้องตกลงให้ค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรเดือนละ 20,000 บาท นับแต่วันหย่าโดยโอนเข้าบัญชีผู้คัดค้าน ชื่อบัญชีนางศิลาพัชร ยกเว้นผู้คัดค้านมีครอบครัวใหม่จะเปลี่ยนเป็นโอนเข้าบัญชีบุตรทันที จนกว่าบุตรจะมีงานทำ ต่อมาวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2563 ผู้ร้องรับบุตรผู้เยาว์มาอยู่อาศัยกับผู้ร้องตลอดมาจนถึงปัจจุบัน ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ร้องและผู้คัดค้านเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองเด็กชาย ป.บุตรผู้เยาว์ร่วมกันโดยให้ผู้ร้องเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองเฉพาะในส่วนการกำหนดที่อยู่ของบุตรผู้เยาว์แต่เพียงผู้เดียว มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้องข้อแรกว่า ผู้ร้องค้างชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ช่วงระหว่างวันที่ 1 มิถุนายน 2561 จนถึงวันที่ 12 กันยายน 2562 หรือไม่ เห็นว่า ตามหนังสือข้อตกลงหย่า ข้อ 1.2 ระบุว่า ฝ่ายชายยินดีให้ค่าเลี้ยงดูบุตรเดือนละ 20,000 บาท นับแต่วันหย่า โดยจะแบ่งจ่ายเป็นรายอาทิตย์ ทั้งนี้ไม่เกิน 20,000 บาทต่อเดือน โดยโอนเข้าบัญชีฝ่ายหญิงทุกครั้ง ชื่อบัญชีนางศิลาพัชร ผู้ร้องอ้างว่าผู้ร้องไม่ได้ค้างชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ตามฟ้องแย้งโดยมีหลักฐานการโอนเงินผ่านระบบธนาคาร ก. เอกสารหมาย ร.7 มาแสดงซึ่งเมื่อพิจารณาเอกสารหมาย ร.7 ประกอบรายการโอนเงินเอกสารหมาย ค.19 ซึ่งมียอดวัน เวลา จำนวนเงินที่โอนตรงกันแล้ว ปรากฏว่าตั้งแต่วันที่ 1 มิถุนายน 2561 อันเป็นวันที่ข้อตกลงหย่ามีผลบังคับถึงวันที่ 12 กันยายน 2562 มีรายการโอนเงินจากบัญชีของผู้ร้องเข้าบัญชีของผู้คัดค้านทั้งสิ้น 163,260 บาท เข้าบัญชีของนางมาลี มารดาผู้ร้อง 15,000 บาท และเข้าบัญชีของบุตรผู้เยาว์ 5,000 บาท ซึ่งผู้ร้องและบุตรผู้เยาว์เบิกความตรงกันว่า เหตุที่โอนเงินเข้าบัญชีของนางมาลีเนื่องจากเป็นช่วงเวลาที่บุตรผู้เยาว์ไปพักอาศัยอยู่กับนางมาลี ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่า ผู้ร้องได้ชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ไปแล้วทั้งสิ้น 183,260 บาท ที่ผู้ร้องอ้างว่า ผู้ร้องยังได้ชำระค่าไฟฟ้า

และค่าสัญญาณเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตแบบไร้สายจำนวน 1,245 บาท และ 1,495 บาทตามลำดับ ซึ่งถือเป็นค่าอุปการะเลี้ยงดูส่วนหนึ่ง จึงต้องรวมไว้ในส่วนค่าอุปการะเลี้ยงดูที่ผู้ร้องได้ชำระ แล้วด้วยนั้น เห็นว่า เป็นข้ออ้างลอย ๆ ของผู้ร้องเพียงฝ่ายเดียว ผู้คัดค้านมิได้ยอมรับข้อเท็จจริงดังกล่าวด้วย ทั้งผู้ร้องก็มิได้มีหลักฐานมาแสดงยืนยันว่าได้ชำระค่าไฟฟ้าและค่าสัญญาณเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตแบบไร้สายดังกล่าวไปเพื่อประโยชน์ของบุตรผู้เยาว์จริง จึงรับฟังไม่ได้ตามที่อ้างและ ส่วนที่ผู้ร้องอ้างว่าได้ชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูเป็นเงินสดให้แก่บุตรผู้เยาว์ในช่วงเดือนมิถุนายน 2561 ถึงเดือนกันยายน 2562 เป็นจำนวน 50,000 บาท และ 80,000 บาท นั้น ก็ไม่ปรากฏหลักฐานแต่อย่างใด แม้จะปรากฏข้อเท็จจริงจากคำเบิกความของบุตรผู้เยาว์ว่า ช่วงที่ผู้ร้องให้เงินสดแก่บุตรผู้เยาว์โดยตรงนั้น ผู้ร้องจะให้ในวันเสาร์ที่พบกัน โดยจะให้ครั้งละ 2,000 บาท ต่อหนึ่งอาทิตย์ ที่เหลือ 3,000 บาท ผู้ร้องจะฝากไว้ให้ในบัญชีธนาคาร แต่บุตรผู้เยาว์ยังไม่เห็นบัญชีธนาคารดังกล่าวเนื่องจากผู้ร้องเป็นคนเก็บไว้ก็ตาม จึงยังไม่แนชชั่ว่าผู้ร้องให้เงินบุตรผู้เยาว์ในช่วงเวลาใด เป็นจำนวนทั้งสิ้นเท่าใด จึงไม่อาจรับฟังข้อเท็จจริงได้ตามที่ผู้ร้องกล่าวอ้าง ดังนั้นเมื่อนำเงินที่ผู้ร้องชำระตามเอกสารหมายเลข ร.7 ซึ่งมียอดตรงกับเอกสารหมายเลข ค.19 ไปหักออกจากจำนวนเงินที่ผู้ร้องต้องชำระระหว่างเดือนมิถุนายน 2561 ถึงวันที่ 12 กันยายน 2562 เป็นเวลา 15 เดือน 2 สัปดาห์ คิดเป็นเงิน 310,000 บาท แล้วคงเป็นเงินที่ผู้ร้องค้างชำระแก่ผู้คัดค้านจำนวน 126,740 บาท ฎีกาของผู้ร้องข้อนี้ฟังไม่ขึ้น แต่เนื่องจากคดีนี้ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษพิพากษาให้ผู้ร้องชำระเงินในยอดดังกล่าวแก่ผู้คัดค้าน จำนวน 122,740 บาท และผู้คัดค้านมิได้รับอนุญาตให้ฎีกาในประเด็นดังกล่าว ความรับผิดชอบของผู้ร้องจึงมีเพียงเท่าที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษพิพากษามาเท่านั้น ศาลฎีกาไม่อาจพิพากษาให้ผู้ร้องรับผิดชอบเกินกว่าคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษได้ ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้องข้อต่อไปว่า ผู้ร้องต้องชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ช่วงระหว่างวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2563 จนถึงวันที่ 15 พฤศจิกายน 2564 อันเป็นวันที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาหรือไม่ เห็นว่า ข้อเท็จจริงปรากฏตามทางนำสืบของผู้ร้องซึ่งผู้คัดค้านมิได้โต้แย้งให้เห็นเป็นอย่างอื่นว่า บุตรผู้เยาว์ได้ย้ายมาอยู่อาศัยกับผู้ร้องเป็นการถาวรตั้งแต่วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2563 จนถึงปัจจุบัน ดังนั้นแม้ในหนังสือข้อตกลงหย่า ข้อ 1.2 ระบุว่า ฝ่ายชายยินดีให้ค่าเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์เดือนละ 20,000 บาท นับแต่วันหย่า โดยจะแบ่งจ่ายเป็นรายอาทิตย์ทั้งนี้ไม่เกิน 20,000 บาท ต่อเดือน โดยโอนเข้าบัญชีฝ่ายหญิงทุกครั้ง... ก็ตาม แต่เหตุที่ตกลงเช่นนั้นก็เนื่องมาจากขณะนั้นบุตรผู้เยาว์พักอาศัยอยู่กับผู้คัดค้านโดยผู้คัดค้านเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองบุตรผู้เยาว์แต่เพียงผู้เดียว ซึ่งเมื่อปรากฏว่าข้อเท็จจริงได้เปลี่ยนแปลงไปโดยบุตรผู้เยาว์ได้ย้ายมาอยู่อาศัยกับผู้ร้องตั้งแต่วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2563 จนถึงปัจจุบัน และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับบุตรผู้เยาว์ ผู้ร้องเป็นผู้ชำระทั้งสิ้น ทั้งผู้คัดค้านก็นำสืบให้เห็นว่าตั้งแต่บุตรผู้เยาว์ย้ายมาพักอาศัยกับผู้ร้องแล้ว ผู้คัดค้านได้ใช้จ่ายสิ่งใดที่เกี่ยวกับบุตรผู้เยาว์ไปบ้าง ดังนั้นหากให้ผู้ร้องต้องชำระเงินให้แก่ผู้คัดค้านตามข้อตกลงหย่าในข้อ 1.2 อีก ก็เท่ากับว่าผู้ร้องต้องชำระเงินเพิ่มจากที่ตกลงกันไว้ ซึ่งผิดไปจากเจตนารมณ์ของคู่สัญญาที่ประสงค์จะให้ข้อตกลงหย่าในข้อ 1.2 เป็นไปเพื่อการเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์อย่างแท้จริง ที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษพิพากษาให้ผู้ร้องชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์แก่ผู้คัดค้านตั้งแต่วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2563 จนถึงวันฟ้องแย้งและจากวันที่ฟ้องแย้งไปจนถึงวันที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษารวมจำนวน 420,000 บาทนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของผู้ร้องข้อนี้ฟังขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้องและผู้คัดค้าน ซึ่งศาลฎีกาเห็นควรวินิจฉัยไปพร้อมกันในคราวเดียวว่า ผู้คัดค้านมีหน้าที่ต้องจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดู

บุตรผู้เยาว์ให้ผู้ร้องหรือไม่ เป็นจำนวนเท่าใด เห็นว่า ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1564 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "บิดามารดาจำต้องอุปการะเลี้ยงดูและให้การศึกษาตามสมควรแก่บุตร ในระหว่างที่เป็นผู้เยาว์..." ดังนั้นหน้าที่ในการอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์จึงเป็นของบิดาและมารดา มิใช่หน้าที่ของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเพียงฝ่ายเดียว ซึ่งศาลอาจกำหนดให้เพียงใดหรือไม่ให้ก็ได้โดย คำนึงถึงความสามารถของผู้มีหน้าที่ต้องให้ ฐานะของผู้รับและพฤติการณ์แห่งกรณี ตามมาตรา 1598/38 เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏจากทางนำสืบของผู้ร้องและผู้คัดค้านว่า ผู้ร้องเป็นพนักงาน ธนาคาร ก. ตำแหน่งผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่าย มีอัตราเงินเดือน 108,060 บาท และค่าครองชีพเดือน ละ 1,500 บาท แต่มีรายจ่ายที่ต้องผ่อนชำระหนี้ธนาคารจำนวนมาก ส่วนผู้คัดค้านประกอบอาชีพ อิสระ ขายสินค้าออนไลน์ เป็นนายหน้าซื้อขายอสังหาริมทรัพย์ รับจ้างทั่วไป และช่วยดูแลสวน ยางพาราของบิดามารดามีรายได้รวมกันไม่น้อยกว่า 300,000 บาท ต่อปี ดังนั้นที่ศาลอุทธรณ์คดี ชำนาญพิเศษกำหนดให้ผู้คัดค้านชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์เดือนละ 5,000 บาท นั้น เหมาะสมแล้วและไม่เกินค่าขอแต่อย่างใด ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของผู้ร้องและผู้คัดค้านข้อนี้ ฟังไม่ขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ผู้ร้องชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ที่ค้างชำระแก่ผู้คัดค้าน 122,740 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันฟ้องแย้ง (วันที่ 14 กันยายน 2563) เป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรือ อัตราดอกเบี้ยใหม่ตามที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา บวกด้วยอัตรา เพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้คัดค้าน แต่ ทั้งนี้ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นอกจากนี้ที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดี ชำนาญพิเศษ ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

นายนารุณ จันทร์จำเริญ · ชนาภานต์ อีร์เวซพลกุล · ยุพา วงศ์ทองทิวิ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1218/2567>